

Jans Sieben, een doorleefde Staartenaar

De wereld aan je voeten, maar dan op de Staart. Jans Sieben komt oorspronkelijk uit Drenthe, maar is inmiddels vervlochten met deze wijk. Hij is er opgegroeid, heeft er op school gezeten, veel gevoetbald met vrienden, achter de meiden gezeten, een eigen gezin gesticht en nu actief voor de wijkmoestuin.

Zijn vader werkte bij Johan de Wit, de voorloper van Philips, een bedrijf dat vroeger op de kerkeplaat te vinden was, waar nu Krohne gevestigd is. En later bij DuPont. Eerst zat zijn vader nog in de kost door de weeks en kwam hij in het weekend naar huis.

Steeds meer noordelingen besloten naar de Staart toe te verhuizen, zo ook het gezin Sieben, om dichterbij bedrijven als DuPont, Johan de Wit, Bakovenbouw den Boer en kalkfabriek Van Dijk te gaan werken en op korte afstand daarvan te gaan wonen. Letterlijk daartegenover.

Jans: "Ik sta iedere dag met een glimlach op. Ik laat mijn hond uit langs de Wantij, hier met de opkomende zon, dat blijft prachtig. Er zijn ook ingrijpende momenten geweest die een diepe indruk op mij hebben gemaakt. Als kind speelden we langs het water. Bijvoorbeeld bij een strandje bij de ruïne. Met een fietsje kachelden we van de steiger en namen we dikwijls een plons in het water. De stroming was best sterk. We probeerden dan naar de overkant naar Papendrecht te zwemmen, tussen de scheepvaart door, maar kwamen dan uit in Sliedrecht.

Zeer spijtig is toen een keer een jongen, hij was één van een tweeling verdronken. We waren toen aapjes van een jaar of acht. Dat vergeet je nooit meer. Maar er zijn ook prachtige jeugdherinneringen. Toen ik een tiener was werd de N3 gebouwd. Daarvoor werden toen twee huizenblokken gesloopt. Een van die huizen hadden we gekraakt. We mochten blijven zitten onder toezicht. In dat huis konden we een beetje aanrommelen. Als tegen prestatie maakten we fruitbakjes rondom de kerst, die we in de wijk uitdeelden aan oude mensen.

En de passie nu?

Jans: Vijf jaar geleden werd ik afgekeurd. Er kwam toen een braakliggende terrein op de Staart om de hoek kijken. Ik had al een idee voor een moestuin, dus toen greep ik mijn kans. Vroeger werkte ik al regelmatig bij mijn oom in Drenthe om komkommers en tomaten te plukken en was ik vaak te vinden bij de schooltuintjes, ik mijn werkzame leven ben ik nooit tuinder geweest, maar nu was te tijd rijp. Ik organiseerde een bijeenkomst in de wijkhaven en zou al blij geweest zijn met een opkomst van enkele mensen. Dat werden er ruim 20 die erg enthousiast waren over mijn idee. En via onder meer de Beursvloer Dordrecht hebben allerlei materialen en spullen gesponsord gekregen.

In de tuin is plek voor 20 personen. We hebben een vaste kern en daarom heen wat wisselende deelnemers. We beheren een clubgebouwtje. Ik treed op als dagelijkse toezichthouder. Eigenlijk is het tuinnieren secundair. In Januari dit jaar , in de vrieskou , hadden we 30 bezoekers. De mensen komen gewoon om koffie te drinken, voor het sociale contact. Dat maakt het iedere dag weer leuk. Er komen nu bijvoorbeeld geregeld een paar autistische kinderen. Geef ze een kruiwagen of een hark en je hebt geen kind aan ze. Uiteraard zijn er ook uitdagingen. Bij de start wisten we niet dat de grond vervuild was, dus inmiddels is het tuinnieren in bakken geworden. Vanwege de veiligheidsredenen rondom de afwatering, moet onze grond opgehoogd worden. Alles moet er tijdelijk uit, dat wel een beetje zeer. IK blijf vol met ideeën zitten. Er is nog een groenstrook aan het water waar we op dit moment niks gebeurt. Dat zou een mooie plek kunnen zijn voor een scoutingclub. Om ook daar wat even in de brouwerij te brengen.

Artikel: Thirza Monster start met 8.

Foto: Kees Dijkman, Photocase.

Eindredactie: Diana Henneken, D-zaken.

[d-zaken – Denken en Doen \(d-zaken.nl\)](http://d-zaken.nl)

Opmaak: Peter Ebben, EbbenTraffic

